

[Udenrigsministeren.]

spanske statschef, som en del af den danske presse efter spansk opfattelse gjorde sig skyldig i, dér står der én sætning, der er meget kort, men også meget enestående. Jeg erindrer ikke fra min praksis, og jeg ved ikke, om andre, der har været i samme fag, erindrer et fortilfælde, hvor en regering siger til den danske regering om pressefolk: „Enhver undladelse af straf vil være utilstedelig.“ „Enhver undladelse af straf vil være utilstedelig.“ Jeg tror, hr. Erhard Jakobsen vil give mig ret i, at det er ikke almindeligt, at man henvender sig til et demokratisk lands regering og siger, at enhver undladelse af straf vil være utilstedelig. Dermed har jeg svaret på hr. Erhard Jakobsens første spørgsmål.

Det andet spørgsmål, hr. Erhard Jakobsen stillede, angik de danske skibe, og det gik på, om vi havde vished for, at det var, om jeg så må sige, centralt dirigeret. Det var ikke lige det udtryk, hr. Erhard Jakobsen brugte, men altså, at det var noget, der kom fra Madrid, og ikke bare et eller andet tilfældigt, lokalt fænomen. Jeg kan svare dertil, at vi har modtaget oplysninger både fra vore egne konsulater i Spanien, gennem ambassaden i Madrid og fra de forskellige rederier, der samstemmende giver udtryk for, at det var efter ordre fra Madrid. Det er sket på mange forskellige måder, og chikanerierne har været af mange forskellige arter, men der er ingen tvivl om det.

Jeg kan ikke lade være i den sammenhæng at nævne en henvendelse, jeg har fået fra et af de mest omtalte rederier i forbindelse med disse sager, fordi det var det første rederi, går jeg ud fra, der havde en sag af denne art, nemlig Mercandia Rederierne. Mercandia Rederierne reder, hr. Per Henriksen, sendte et brev til mig i går, hvor han gentager det, jeg siger her om, at det er centralt styret. På grund af de kritiske bemærkninger, der er faldet — ellers skulle jeg gerne afstå fra det — kan jeg ikke lade være med at nævne, at hr. Per Henriksen i dette brev siger, at det har været en stor støtte, da man hørte, hvor kraftigt udenrigsministeren reagerede, og for ham er der ingen tvivl om, at den heftige reaktion har medført, at også de andre danske skibe blev frigivet hurtigere end planlagt. Han slutter med nogle bemærkninger om, at det er be-

tryggende at vide, at danske søfolk er blevet overbevist om den støtte, de vil få, når de kommer i situationer som den, der her er tale om.

Det tredje spørgsmål, hr. Erhard Jakobsen stillede, var, hvilken viden jeg havde om forulempelse af danske turister, og så nævnte hr. Erhard Jakobsen en hel lang række navne på spanske turiststeder, som jeg ikke kender, for jeg har aldrig været der som turist. Jeg havde ikke mulighed for at komme der før borgerkrigen, og jeg har aldrig villet være der siden og har derfor ikke det kendskab til de spanske turiststeder, som hr. Erhard Jakobsen her gav udtryk for. Jeg har ikke på noget tidspunkt, ikke på noget tidspunkt, blot antydning, at danske turister ville blive forulempet. Jeg har sagt offentligt, og det vil jeg da gerne gentage her: jeg rejser ikke til Spanien. Jeg har stadig, vi er jo gamle, Erhard Jakobsen — undskyld, man må ikke tale direkte til medlemmerne, men derfor er vi det alligevel. Jeg har stadig borgerkrigen i tilstrækkelig erindring til, at dér kommer jeg altså ikke, før der er kommet et andet styre, men det kunne da ikke falde mig ind at blande mig i, om andre synes, det er den rigtige opfattelse, eller det er den forkerte.

Jeg har ét hensyn at tage. Hvis jeg troede, at danske turister blev forulempet, så burde jeg advare, men det har jeg ikke fået noget indtryk af. Med fare for nu at få skældud fra, skal vi sige den modsatte fløj i denne sal, så må jeg igen citere et brev, jeg også fik i går. Det kom også lidt overraskende. Det er jo rart, når nogle skriver til én. Det var fra direktøren for Tjæreborg Rejser, der, samtidig med at han takker for en telefonsamtale, udtrykker sin kompliment for den formulering af svaret på spørgsmålet om risiko ved at rejse til Spanien, som jeg anvendte over for pressen, og som han hørte. Han kan ikke alene tilslutte sig den. Han er glad for, at jeg gjorde mig den ulejlighed at tage hensyn til „vore“ interesser ved fremsættelsen af udtalelsen. Jeg er klar over, at nu får jeg nok klø fra anden side. Det eneste, jeg har sagt, er, at der var ingen livsfare, der var ingen risiko forbundet med at rejse derned. Jeg ville bare ikke gøre det, og det må vist dog være tilladt.

Videre nævnte hr. Erhard Jakobsen som det fjerde spørgsmål — eller sagde i forbi-